

Arrest

**nr. 141 514 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1979.

Op 22 maart 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 juli 2010, met kennisgeving op 9 december 2010, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.03.2010 werd ingediend door :

S., F.P. (...)

geboren op (...) te Sheikhpura

nationaliteit: Pakistan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2007 in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verder dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene niet voldoet aan de criteria voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructies dd. 19.07.2009. Hij voldoet niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 22.03.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan *“schending van de wet van 15/12/1980, art. 9 Bis, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht.”*

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekster heeft het recht tot vestiging in BELGIE op basis van het artikel 9 Bis van de wet van 15/12/1980;

Op 22/11/2009 dient verzoeker een vervollediging van zijn regularisatie-aanvraag in conform de regeringsinstructies van 19/07/2009;

Deze vervollediging werd niet onderzocht;

Het zou spijtig zijn, daar waar verzoeker aan alle voorwaarden voldoet, zijn regularisatie geweigerd zou worden omdat tegenpartij nalaat niet te antwoorden op zijn brief van 22/11/2009;

Dat tegenpartij weinig zorgvuldig is geweest door geen rekening te houden zijn vervollediging van 22/11/2009.”

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de bestreden beslissing, zodat het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden benaderd. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Zoals uit de in punt 1 geciteerde beslissing blijkt, heeft de verwerende partij de aanvraag in casu onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen. Dit wordt door de verzoekende partij niet ontkend.

Verzoekende partij meent dat er echter geen rekening zou gehouden zijn met de vervollediging van haar regularisatieaanvraag die zij op 22 november 2009 zou hebben ingediend.

De Raad merkt op dat - hetgeen steun vindt in het administratief dossier - de in casu bestreden beslissing genomen werd naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 22 maart 2010, zodat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de verwerende partij rekening diende te houden met een 'vervollediging' van een aanvraag die dateert van voor de dag waarop deze aanvraag werd ingediend. Uit het administratief dossier blijkt weliswaar dat de verzoekende partij op 22 november 2009 een aanvulling indiende bij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, maar het betreft een aanvulling op een eerdere aanvraag, namelijk de aanvraag van 18 mei 2009. Deze aanvraag werd blijkens het administratief dossier op 23 november 2009 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend, zodat deze ondertussen definitief is geworden. In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog laatst genoemde beslissing betwist, is het middel niet dienstig nu het geen kritiek tegen de in casu bestreden beslissing betreft. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten een aanvulling bij een andere aanvraag dan de aanvraag die geleid heeft tot de in casu bestreden beslissing niet te hebben onderzocht.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad er op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari

2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN